

“मीठे बच्चे- तिमी मनुष्यबाट देवता बन्नु छ, त्यसैले दैवी चलन धारण गर, आसुरी अवगुणहरूलाई छोड्दै जाऊ, पावन बना।”

प्रश्न:- दैवी चलन धारण गर्नेको परख कुन एउटा कुराबाट हुन सक्छ?

उत्तर:- सेवाबाट। कतिसम्म पतितबाट पावन बनेका छन् र कतिलाई पावन बनाउने सेवा गर्छन्! राम्रो पुरुषार्थी छन् या अहिलेसम्म आसुरी अवगुण छ? यो सबै सेवाबाट थाहा हुन्छ। तिम्रो यो ईश्वरीय मिशन हो नै दैवी चाल-चलन सिकाउने। तिमीले श्रीमत अनुसार पतित मनुष्यलाई पावन बनाउने सेवा गर्छौ।

गीत:- ओम नमो शिवाए.....

ओम् शान्ति। भक्ति मार्गमा महिमा गर्छन्- शिवाए नमः ...। सबैभन्दा उच्च शिव हुनुहुन्छ, उहाँलाई नै शिव परमात्माए नमः भनिन्छ। ब्रह्मा देवताए नमः, विष्णु देवताए नमः भनिन्छ र शिव परमात्माए नमः ... फरक भयो नि। परमात्मा एक हुनुहुन्छ, उहाँ सर्वोच्च हुनुहुन्छ। उहाँको महिमा पनि उच्च छ। यस समय सबैभन्दा उच्च कर्तव्य गर्नुहुन्छ। उहाँको धाम पनि सबैभन्दा उच्च छ। नाम पनि उच्च छ, अरू कसैलाई परमात्मा भनिँदैन। परमात्माको लागि नै गायन छ- हे पतित-पावन, आउनु हुन्छ पनि पतित दुनियाँ र पतित शरीरमा। पतित शरीरको नाम हो प्रजापिता ब्रह्मा। यसमा प्रवेश गरेर भन्नुहुन्छ- म धेरै जन्मको अन्त्यवाला साधारण मनुष्य तनमा प्रवेश गर्छु। सूक्ष्मवतनवासी सम्पूर्ण ब्रह्ममा आउँदिनँ। स्वयं भन्नुहुन्छ- यिनको धेरै जन्मको अन्त्यको जन्ममा आउँछु। धेरै जन्म लिन्छन् नै राधा-कृष्णले। उनको धेरै जन्मको अन्त्यको जन्म साधारण हुन्छ। यस्तो भनिएको छैन- म पावन शरीरमा प्रवेश गर्छु। भगवानुवाच- म साधारण तनमा आउँछु। अहिले भगवान् अवश्य आएर यस साधारण तनद्वारा आत्माहरूलाई बसेर सम्झाउनु हुन्छ- म परमपिता परमात्मा हुँ, म कृष्णको आत्मा होइन, न ब्रह्मा, विष्णु, शंकरको आत्मा हुँ। म परमपिता परमात्मा हुँ, जसलाई शिव परमात्माए नमः भनिन्छ। म यिनमा आएको छु। म सूक्ष्मवतनवासी ब्रह्ममा प्रवेश गर्दिनँ। मैले त यहाँ पतितहरूलाई पावन बनाउनु छ। मद्वारा नै उनी सूक्ष्मवतनवासी ब्रह्मा पावन बनेका हुन्, त्यसैले उनलाई सूक्ष्ममा देखाएका छन्। कति राम्रोसँग सम्झाउनु हुन्छ। तर मानिसहरूले नसुने जस्तो गरेर उल्टो कुरामा चलिरहन्छन्। आसुरी बुद्धिले सुन्छन्। ईश्वरीय बुद्धिद्वारा त संशय सबै मेटिन्छ। त्रिमूर्तिको चित्र नदेखाइ बुझाउन मुश्किल हुन्छ। उनीहरूले त्रिमूर्ति ब्रह्मा नाम राखिदिएका छन् किनकि शिवबाबाले प्रजापिता ब्रह्माद्वारा नयाँ दुनियाँको रचना गर्नुहुन्छ। तिमी बच्चाहरू अहिले सम्मुख बसेका छौ। सबै पतितबाट पावन बनिरहेका छन्। जति जो बनेको छ, त्यो सेवाबाट देखिन्छ। यो राम्रो पुरुषार्थी छ, यसमा अझै अवगुण छ। देवताहरूमा दैवीगुण थियो। हरेकले स्वयंमा आसुरी गुण र उनीहरूमा दैवीगुण वर्णन गर्छन्। अब आसुरी अवगुणहरूलाई छोड्नु पर्छ। नत्र उच्च पद पाउन सक्दैनौ।

बाबा सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! दैवीगुण धारण गर। खान-पान, चलनमा दिव्यता हुनुपर्छ। पतित मनुष्यहरूलाई अवगुणी भनिन्छ। देवताहरू गुणवान् हुन्छन्, त्यसैले त उनीहरूको गायन छ। हरेकले पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। जसले गर्छ, उसले पाउँछ। अहिले भगवान्ले तिमीलाई सहज राजयोग र ज्ञान सिकाइरहनु भएको छ। ज्ञान सागर एक बाबा हुनुहुन्छ, जसले तिमीलाई ज्ञान दिएर सद्गतिमा लैजानु हुन्छ। उहाँलाई नै सुखदेव पनि

भनिन्छ। यहाँको सबै कुरा अलगै छ। जो ब्राह्मण बन्नु छ, उनीहरूको नै बुद्धिमा यो ज्ञान बस्छ। धेरैले सोध्यो— दादालाई ब्रह्मा किन बनाइएको हो? भन, यी कुरालाई बसेर बुझ्नुहोस्। हामी तपाईंलाई यिनको ८४ जन्मको कथा सुनाउँछौं। सबै ब्रह्माकुमार ब्रह्माकुमारी पावन बनेर देवता बन्छन्। पावन नबनेसम्म वर्सा मिल्न सक्दैन। भगवान् उच्च भन्दा उच्च निराकार शिवबाबा हुनुहुन्छ। वर्सा दिनको लागि अवश्य ब्रह्मा तनमा आउनु हुन्छ। यो प्रजापिता ब्रह्मा हुनुहुन्छ, सूक्ष्मवतनवासी ब्रह्मालाई प्रजापिता भनिँदैन। वहाँ कहाँ प्रजा रचिन्छ र। हामी ब्रह्माकुमार कुमारीहरू साकारमा छौं त्यसैले प्रजापिता ब्रह्मा पनि साकारमा छन्। यो रहस्य आएर बुझ्नुहोस्। हामी यी दादालाई भगवान् भन्दैनौं। यी प्रजापिता हुन्, यिनको तनमा शिवबाबा आउनु हुन्छ, पावन बनाउन। यहाँ कुनै पावन छँदै छैन। त्रिमूर्ति शिवको बदलामा त्रिमूर्ति ब्रह्मा भनिदिएका छन्। तर त्रिमूर्ति ब्रह्माको कुनै अर्थ छैन। ब्रह्मालाई मनुष्यहरूको रचयिता पनि भन्छन् त्यसैले प्रजापिता भनिन्छ। यसमा उहाँ निराकारले प्रवेश गरेर वर्सा दिनुहुन्छ। सूक्ष्मवतनवासी ब्रह्मा पावन छन्। यी पतितबाट पावन बन्छन्। हामी ब्राह्मण पनि पतितबाट पावन देवता बन्छौं। शिव परमात्माए नमः भनिन्छ। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई देवता भनिन्छ। भगवान् नै भक्तहरूको रक्षक हुनुहुन्छ। उहाँले नै सबैलाई सद्गति दिनुहुन्छ। पतित-पावन हुनुहुन्छ, त्यसैले अवश्य आएर पतितहरूलाई पावन बनाउनु हुन्छ। पहिला सुरुमा पावन हुन्छन् लक्ष्मी-नारायण। उनीहरूले अवश्य पुनर्जन्म लिन्छन्। ८४ जन्म पूरा भएपछि फेरि साधारण मनुष्य बन्छन्। उनैमा फेरि बाबाले प्रवेश गर्नु हुन्छ। यो व्यक्त ब्रह्मा, त्यो अव्यक्त ब्रह्मा। सूक्ष्मवतनमा सृष्टि रचिँदैन। प्रायः यस कुरामा अलमलिन्छन्, त्यसैले तिमीले बुझाउनु पर्छ, बाबा भन्नुहुन्छ— म धेरै जन्म अर्थात् ८४ जन्मको अन्त्यको जन्ममा प्रवेश गर्छु। यहाँ पहिले देवी-देवता आए, उनै फेरि अन्तिममा आउँछन्। फेरि सुरुमा उनै गएर देवी-देवता बन्छन्। विराट रूपको चित्र पनि अवश्य हुनुपर्छ। बच्चाहरूले अर्थ सहित बनाएका छन्। ब्राह्मण चोटी, देवता शिर, क्षत्रिय हात, वैश्य पेट, शूद्र खुट्टा। शूद्रपछि फेरि ब्राह्मण। वर्णहरूको पनि चक्र भयो नि। यो पनि बुझ्नु र बुझाउनु छ।

बाबाले धेरै पटक सम्झाउनु भएको छ— अखबारमा छापिन्छ— फलाना स्वर्गवासी भयो। उनलाई चिठी लेख्नुपर्छ— स्वर्गवासी भयो भने अवश्य नर्कमा थियो। अहिले हो नै नर्क त्यसैले अवश्य पुनर्जन्म नर्कमा नै लिन्छन्। यदि स्वर्गमा गयो भने फेरि तपाईंले उनलाई बोलाएर नर्कको भोजन किन खुवाउनु हुन्छ? तपाईं किन रुनुहुन्छ? तर यति बुद्धि छैन जसले बुझ्न सक्न्— स्वर्गको स्थापना त बाबाले नै आएर गर्नुहुन्छ। राजयोग सिकाउनु हुन्छ। तिमी ब्राह्मणहरूले संगममा बाबाबाट वर्सा लिइरहेका छौ, बाँकी सबै छन् कलियुगमा। संगममा आत्मा र परमात्माको मिलन भइरहेको छ, यसलाई कुम्भको मेला भनिन्छ। तिमी ज्ञानगंगाहरू ज्ञान सागरबाट निस्किएका हौ। भक्तिमा सम्झिन्छन्— गंगामा स्नान गर्नाले पावन बनिन्छ। पावन बनाउने त तिम्रो मिशनको कर्तव्य हो। यो हो ईश्वरीय मिशन। तिमीहरूले नै पतित मनुष्यलाई पावन देवता बनाउँछौ, श्रीमत अनुसार। श्रीकृष्ण पतित-पावन होइनन्। उनले पूरा ८४ जन्म लिन्छन्। पहिला हुन्छन् लक्ष्मी-नारायण फेरि अन्त्यमा ब्रह्मा सरस्वती। आदिदेव, आदिदेवी बन्छन्, अहिले यो कुरा कसले सम्झायो? शिव परमात्माले। गायन पनि छ— हे परमपिता परमात्मा! हजुरको गति मत सबैभन्दा भिन्न छ। उहाँले श्रीमत दिनुहुन्छ गतिको लागि। गति र सद्गति। दुर्गतिबाट सद्गति गर्नेवाला। उहाँको श्रीमत सबै मनुष्यहरूको भन्दा भिन्न छ। बाँकी भक्ति मार्ग हो घोर रात्रि, आधाकल्प हुन्छ ज्ञान दिन। शिवबाबा भन्नुहुन्छ— म अँध्यारो रातमा आउँछु, रातलाई

दिन बनाउन। यो ज्ञान एकै ज्ञान सागर शिवबाबाको पासमा छ। ऋषि-मुनि आदि सबैले भन्दै आएका छन्- परमात्मा बेअन्त हुनुहुन्छ। बाबालाई चिनेका छैनन् मतलब नास्तिक ठहरिए। आधाकल्प हुन्छन् नास्तिक, आधाकल्प हुन्छन् आस्तिक। तिमीले अहिले बाबाको, बाबाको रचनाको आदि-मध्य-अन्तलाई जान्दछौ, अरू कसैले जानेका छैनन् त्यसैले भनिन्छ- अनाथ। अनेक धर्म अनेक मत भएका छन्। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- यस पुरानो दुनियाँको सन्यास गर्नु छ। याद गर्नु छ शान्तिधाम र सुखधामलाई। जति याद गछौं, त्यति उच्च पद पाउँछौं। ठिकै छ गृहस्थ व्यवहारमा बस, केवल पवित्र बन। धन्दा विना गृहस्थ कसरी चल्छ? केवल पवित्र बन्नु छ र बाबालाई याद गर्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म सुनार पनि हुँ। तिमी आत्मा र शरीर दुवै नै पतित छन्। तिमी आत्मा जब पावन बन्छ, अनि फेरि शरीर पनि पावन मिल्छ। सच्चा सुनको गहना पनि त्यस्तै बन्छ नि। अहिले त आत्मा र शरीर दुवै नै आइरन एजड छन्। फेरि पावन बनाउने युक्ति बाबाले बताउनु हुन्छ। त्यसैले भनिन्छ- तिमी गति मत, श्रीमत सबैभन्दा भिन्न छ। अहिले तिमीलाई थाहा छ- यो सद्गतिको बाटो कसैले बताउन सक्दैन। गायन छ भने अवश्य केही गरेर जानु भएको थियो। अहिले कलियुग हो फेरि सत्ययुग हुनु छ। संगममा तिमी बसेका छौ। तिमी ब्रह्मावंशी ब्राह्मण हो। कमल फूल समान पवित्र रहन्छौ। तिमी माया सँग युद्ध छ। माया सँग नै कति फेल हुन्छन्। कामको मुक्का जोडले लाग्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- सावधान होऊ। यदि गिन्थौ भने फेरि कसैलाई भन्न सक्दैनौ- काम महाशत्रु हो। बाबा भन्नुहुन्छ- फेरि पनि पुरुषार्थ गर, एक पटक हरायो, दोस्रो पटक हरायो फेरि यदि तेस्रो पटक पनि हरायो भने खत्म। पद भ्रष्ट हुनेछ। प्रतिज्ञा गरेका छौ त्यसैले त्यसमा पूरा दृढ रहनु छ। प्रतिज्ञा गरेर फेरि पतित बन्नु हुँदैन। तर सबै त प्रतिज्ञामा कायम रहँदैनन्। गिदै पनि रहन्छन्। कुनै फेरि बाबालाई छोडि पनि दिन्छन्। धेरै भाग्नेवाला पनि छन्। अन्त्यमा तिमीलाई पूरा साक्षात्कार हुन्छ- को के बन्नेछ! पुरुषार्थ पूरा गर्नुपर्छ। जसले दुःख दिन्छन्, उनीहरू दुःखी भएर मर्छन्। बाबा त सबैलाई सुख दिनेवाला हुनुहुन्छ। तिमी पनि काम हो सबैलाई सुख दिनु। कर्मणामा पनि कसैलाई दुःख दियो भने दुःखी भएर मर्नेछौ। पद पनि भ्रष्ट हुनेछ। बेहदका बाबा सँग पूरा आज्ञाकारी, वफादार भएर रहनु छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) बाबा सँग वफादार, आज्ञाकारी भएर रहनु छ। कहिल्यै कसैलाई दुःख दिनु हुँदैन।
- २) बाबा सँग पूरा वर्सा लिनको लागि पवित्र बन्ने पुरुषार्थ गर। कामको चोट कहिल्यै नखाऊ। यस सँग धेरै सावधान रहनु छ।

वरदान:- आफ्नो श्रेष्ठ दृष्टि, वृत्तिद्वारा सृष्टिलाई परिवर्तन गर्ने विश्वको आधारमूर्त भव

तिमी बच्चाहरू विश्वका सर्व आत्माहरूको आधारमूर्त हो। तिमी श्रेष्ठ वृत्तिद्वारा विश्वको वातावरण परिवर्तन भइरहेको छ, तिमी पवित्र दृष्टिद्वारा विश्वका आत्माहरू र प्रकृति दुवै पवित्र बनिरहेका छन्। तिमी दृष्टिद्वारा सृष्टि परिवर्तन भइरहेको छ। तिमी श्रेष्ठ कर्मद्वारा श्रेष्ठाचारी दुनियाँ बनिरहेको छ। यस्तो जिम्मेवारीको ताज पहिरिने तिमी बच्चाहरू नै भविष्यको ताजधारी बन्छौ।

स्लोगनः— न्यारा र अधिकारी बनेर कर्म गच्यौ भने कुनै पनि बन्धनले आफ्नो बन्धनमा बाँध्न सक्दैन।

मातेश्वरीजीको अनमोल महावाक्य

अब यो जुन हामीले भन्छौं— प्रभु हामी बच्चाहरूलाई पार लगाउनुहोस्, पार लगाउनुको मतलब के हो? मानिसहरूले सम्झन्छन्— पार लगाउनुको मतलब हो जन्म मरणको चक्रमा नआउनु अर्थात् मुक्त हुनु। अब यो त भयो मनुष्यहरूको भनाइ तर बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! वास्तवमा जहाँ सुख शान्ति छ, दुःख अशान्ति देखि पर छ, त्यसलाई कुनै दुनियाँ भनिँदैन। मनुष्यले सुख चाहन्छन् भने त्यो पनि यस जीवनमा हुनुपर्छ। त्यो त सत्ययुगी वैकुण्ठ देवताहरूको दुनियाँमा थियो, जहाँ सर्वदा सुखी जीवन थियो, तिनै देवताहरूलाई अमर भनिन्थ्यो। अब अमरको पनि कुनै अर्थ छैन, यस्तो त होइन देवताहरूको आयु यति धेरै थियो, जो कहिल्यै मर्दैनथे। यो भन्नु उनीहरूको गलत हो किनकि यस्तो हुँदैन। उनको आयु कुनै सत्ययुग त्रेतासम्म चल्दैन, तर देवी देवताहरूको जन्म सत्ययुग त्रेतामा धेरै भयो, २१ जन्म त उनीहरूले राज्य चलाए र फेरि ६३ जन्म द्वापर देखि कलियुगको अन्त्यसम्म टोटल उनीहरूको जन्म चढ्ती कलावाला २१ भयो र उत्रिने कलामा ६३ भयो, टोटल मनुष्यले ८४ जन्म लिन्छन्। बाँकी यो जुन मनुष्यले सम्झन्छन्— मनुष्य ८४ लाख योनी भोग्छन्, यो भन्नु भूल हो। यदि मनुष्यले आफ्नो योनीमा सुख दुःख दुवै पाट् भोग्न सक्छन् भने फेरि जनावर योनीमा भोग्नु पर्ने आवश्यक नै के छ? मनुष्यहरूलाई यो ज्ञान नै छैन, मनुष्य त ८४ जन्म लिन्छन्, बाँकी पूरै सृष्टिमा जनावर पशु, पंछी आदि टोटल ८४ लाख योनी अवश्य होलान्। अनेक किसिमको जन्म हुन्छन्, त्यसमा पनि मनुष्यले मनुष्य योनीमा नै आफ्नो पाप पुण्य भोगिरहेको छ र जनावरले आफ्नो योनीमा भोगिरहेका छन्। न मनुष्यले जनावरको योनी लिन्छ, न जनावर मनुष्य योनीमा आउँछ। मनुष्यलाई आफ्नो योनीमा फल भोग्नु पर्ने हुन्छ, त्यसैले दुःख सुखको महसुसता आउँछ। यसैगरी जनावरले पनि आफ्नो योनीमा सुख दुःख भोग्नु पर्छ। तर उनीहरूमा यो बुद्धि हुँदैन— यो फल कुन कर्मद्वारा भएको हो? उनीहरूको भोगाइलाई पनि मनुष्यले अनुभव गर्छ किनकि मनुष्य बुद्धिवान छ, बाँकी यस्तो होइन मनुष्यले कुनै ८४ लाख योनी भोग्छन्। जड वृक्षले पनि योनी लिन्छन्, यो त सहज र विवेकको कुरा हो— जड वृक्षले के कर्म अकर्म गरेका छन्, जसकारण उनीहरूको हिसाब-किताब बन्छ! जस्तै हेर गुरुनानक साहबले यस्तो महावाक्य उच्चारण गरेका छन्— अन्त्यकालमा जो पुत्र सिमरे... यस्तो चिन्तनमा जो मर्छ, सुगुरको योनीमा जन्मिन्छ... तर यस भनाइको मतलब यो होइन— मनुष्यले कुनै सुगुरको जन्म लिन्छ तर सुगुरको मतलब हो— मनुष्यहरूको कार्य पनि यस्तै हुन्छ, जस्तो जनावरहरूको हुन्छ। बाँकी यस्तो होइन मनुष्य कुनै जनावर बन्छन्। अब यो त मनुष्यहरूलाई डर देखाउनको लागि शिक्षा दिन्छन्। त्यसैले यस संगम समयमा आफ्नो जीवनलाई पल्टाएर पापात्माबाट पुण्यात्मा बन्नु छ। अच्छा— ओम् शान्ति।